

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **WALMARK, a. s.**, se sídlem Oldřichovice 44, Třinec, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2007, č. j. 10 Ca 227/2007 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2007, č. j. 10 Ca 227/2007 - 41, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 10. 2007, č. j. 10 Ca 227/2007 - 41, upustil od pokuty uložené ve výši 100 000 Kč rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) č. j. sot/6129/07 vydaným dne 7. 2. 2007 a vyhotoveným dne 8. 6. 2007 a ve zbytku žalobu zamítl. Městský soud, v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobci (dále jen „účastník řízení“) byla jako zadavateli reklamy na přípravek URINAL (mutace 2) uložena pokuta podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do 25. 1. 2006, (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) za porušení ustanovení § 5d písm. d) citovaného zákona, přičemž výklad tohoto ustanovení v napadeném správním rozhodnutí posoudil jako správný. Městský soud při svém rozhodování především vyšel z toho, že zákon o regulaci reklamy chrání zejména spotřebitele, jemuž jsou jako adresátu reklamy předávány konkrétně zaměřené informace o určitých výrobcích. Reklama vždy slouží k podpoře prodeje či nákupu výrobku nebo služeb, což je zároveň i jejím definičním znakem. Zákon proto chrání toho, komu jsou

tyto účelové informace prezentovány. Takto je třeba nahlížet i na ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. Jako správný posoudil závěr stěžovatelky, že předmětná reklama vzbuzuje způsobem prezentace, který naznačuje léčivé účinky přípravku, a to zejména tvrzením „ničí bakterie, které potíže způsobují“ a „při infekcích a zánětech močových cest“, dojem, že doplněk stravy URINAL je přípravkem, který je schopen léčit lidské choroby, popřípadě jim předcházet. Selektivně vybrané informace o tomto doplňku stravy užití v reklamě tak mohou vést k omylu spotřebitele, že jeho používáním lze předcházet zánětu močových cest nebo že má schopnost odstranit a léčit příčinu zánětu močových cest. Městský soud však přesto upustil od uložené pokuty, a to s ohledem na principy předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry a legitimního očekávání, které se ve formě základních zásad řízení promítají i v oblasti správního práva. Své rozhodnutí odůvodnil i požadavkem právní jistoty, která zakládá předvídatelnost chování orgánů aplikujících právo z hlediska prisuzování významu právnímu textu a z hlediska subsumpce skutkových zjištění pod právní normu při rozhodování. Důvod, který ho vedl k aplikaci uvedených principů seznal ve skutečnosti, že ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje různý výklad pojmů „uvádět v omyl“. Městský soud proto připustil, že toto ustanovení může vyvolávat i odlišný výklad, jak namítal účastník řízení, a právě z toho důvodu, že tato otázka nebyla dosud judikována, upustil od uložené pokuty.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti poukázala na to, že sice městský soud dospěl k závěru, že posoudila věc po stránce skutkové i právní správně, ale i přes tuto skutečnost upustil od uložené pokuty, což odůvodnil základními zásadami řízení, především pak principem předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry a legitimního očekávání, protože dikce ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje různý výklad pojmu „uvádět v omyl“. Podle přesvědčení stěžovatelky městský soud nesprávně posoudil otázku nejednoznačnosti citovaného ustanovení, neboť podle jejího názoru je zcela konkrétní a jednoznačné, jelikož přímo uvádí, čím nesmí reklama na potraviny spotřebitele uvádět v omyl. Pokud tedy městský soud shledal v ostatních bodech žalobu nedůvodnou a zamítl ji, mohlo být upuštěno od uložené pokuty pouze v případě, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Vzhledem k tomu, že byla uložena ve výši 5% zákonné sazby a že se městský soud v předcházejícím řízení otázkou výše sankce nezabýval, je závěr soudu o upuštění od uložené pokuty nedostatečně odůvodněn. Vadný je i výrok napadeného rozsudku o nákladech řízení, neboť jí nebylo právo na náhradu nákladů přiznáno, ačkoliv měla ve věci úspěch a právo na náhradu uplatnila. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud správně upustil od uložené pokuty, neboť ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje dvojí výklad, a chránil tak proto jeho oprávněnou důvěru v zákon a legitimní očekávání, neboť při zadávání reklamy postupoval podle jednoho z možných výkladů zákona. Podle názoru účastníka řízení je nejasnost citovaného ustanovení zjevná, neboť ještě v průběhu správního řízení, po odvysílání předmětných reklam, stěžovatelka zaujímalá stanovisko k jeho výkladu shodné s jeho výkladem, a to že by měl být posuzován obsah reklamy z hlediska pravdivosti sdělovaných informací ve vazbě na možnost vyvolání omylu. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z interních analytických materiálů stěžovatelky, které jsou založeny ve správním spise. Stěžovatelka tedy změnila

svůj názor až poté, co požádala Státní ústav pro kontrolu léčiv o posouzení, zda způsob prezentace přípravku nezakládá důvod pro jeho zařazení do kategorie léčiv. Stěžovatelka tedy změnila výklad citovaného ustanovení, aby si následně usnadnila rozhodování a nemusela se zabývat posuzováním pravdivosti tvrzení v reklamě. Z uvedeného je zřejmé, že je možný dvojí výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, a proto je zcela na místě, že byla účastníkovi řízení poskytnuta ochrana prostřednictvím upuštění od uložené sankce. Městský soud mohl i zrušit napadené rozhodnutí stěžovatelky, neboť její výklad citovaného ustanovení je nesprávný. Je tomu tak proto, že v reklamě sdělované informace byly v souladu se skutečnými vlastnostmi výrobku, a reklama tudíž nemohla uvádět adresáty v omyl. Závěrem účastník řízení a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ohledně skutkového stavu, jakož i ohledně povahy přípravku URINAL (doplňk stravy), není mezi účastníky sporu. Spornou je však otázka, zda účastník řízení uvedenou reklamou porušil ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy tím, že informace v reklamě uvedené mohly u adresátů reklamy vzbuzovat dojem, že se jedná o léčivý přípravek schopný nemoc léčit nebo jí předcházet.

V dané věci byl účastník řízení zadavatelem reklamy na doplňk stravy URINAL, která byla vysílána v průběhu roku 2005, a to v období duben - květen na programech Prima (provozovatel FTV Prima, spol. s r. o.) a Nova (provozovatel CET 21, spol. s r. o.), srpen - říjen 2005 na programu Nova a září - říjen na programu Prima. V této reklamě na přípravek URINAL (mutace 2) je v úvodní scéně žena při odbavování zavazadel na letišti podrobena prohlídce. Ve zvuku: „Kabelku, prosím!“ Z kabelky je vytažena krabička s přípravkem. Ve zvuku: „Urinal? Na co to máte?“ „Měl jste někdy zánět močových cest?“ „Měl.“ Poté je graficky znázorněno močové ústrojí, bakterie uvnitř močové trubice (spolu s popisem: Urinal, časté močení, pálivá bolest, název bakterie) a působení Urinalu na bakterie. Obraz je doprovázen slovy: „Projevem zánětu je časté močení a pálivá bolest. Urinal ničí bakterie, které tyto potíže způsobují.“ Opět se objevuje žena a říká: „Tak na to je Urinal!“ Voice over: „Při infekcích a zánětech močových cest!“. Stejný slogan spolu s krabičkou přípravku se objevuje i v obraze.

Podle ustanovení § 5d písm. d) věty před středníkem, zákona o regulaci reklamy, ve znění platném do 25. ledna 2006, reklama na potraviny nesmí uvádět v omyl zejména prisuzováním potravině vlastnosti prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na takové vlastnosti odkazovat.

Zákon o regulaci reklamy je jednou z norem veřejného práva, která zasahuje do jinak převážně soukromoprávní úpravy pravidel nekalé soutěže, jako jedné ze dvou hlavních částí soutěžního práva. Důvodem veřejnoprávní regulace v této oblasti je především snaha zákonodárce o ochranu spotřebitele - adresáta informací plynoucích z reklamních sdělení, která jsou formulována především za účelem prodat co nejvíce zboží, často bez ohledu na pravdivost poskytnutých informací či jiné společenské hodnoty.

Vlastní úprava nekalé soutěže je obsažena v § 44 obch. zák. v podobě generální klauzule. Nekalou soutěží, která je zákonem zakázána, se podle citovaného ustanovení rozumí jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Na tuto generální klauzuli navazuje demonstrativní výčet základních skutkových podstat nekalosoutěžních deliktů, které dále generální klauzuli konkretizují, a mezi něž patří i klamavá reklama. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že se jedná o delikty objektivní povahy, u nichž zákon nevyžaduje zavinění, a proto k nekalé soutěži dochází jsou-li naplněny zákonem stanovené znaky skutkové podstaty konkrétního deliktu. V ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy je jednoznačně konkretizovaný obecný zákaz klamavé reklamy, neboť uvádí, čím nesmí reklama na potraviny uvádět potenciální spotřebitele v omyl. Jak již bylo výše uvedeno, reklama na potraviny nesmí uvádět v omyl zejména přisuzováním potravině vlastnosti prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na takové vlastnosti odkazovat. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu není proto rozhodující, zda reklama uvádí údaje pravdivé nebo nepravdivé, neboť klamavými mohou být i údaje pravdivé, pokud mohou uvést spotřebitele v omyl vzhledem k okolnostem a souvislostem, za nichž byly učiněny. Rozhodujícím je proto celkový dojem, jaký reklama vyvolává (viz Eliáš, K., Bejček, J., Hajn, P., Ježek, J. a kol.: Kurs obchodního práva, Obecná část, Soutěžní právo, 5. vydání, Praha, C.H. Beck, 2007).

Ačkoliv účastník řízení tvrdí, že v reklamě na doplněk stravy URINAL uváděl pouze pravdivé informace o možných účincích jeho užívání, což se snažil v řízení před městským soudem i prokázat, tato skutečnost není rozhodná pro naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. V dané věci je naopak rozhodné, zda účastník řízení obsahem reklamního sdělení mohl vzbuzovat v adresátech reklamy dojem, že prezentovaný doplněk stravy je lékem nebo přípravkem schopným lidské choroby léčit nebo jim předcházet. Pro naplnění skutkové podstaty je dostačující, pokud je obsahem reklamního sdělení na takové vlastnosti odkazováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že účastník řízení tohoto dojmu dosáhl způsobem prezentace, který naznačuje léčivé účinky přípravku, zejména tvrzením „ničící bakterie, které potíže způsobují“ a „při infekcích a zánětech močových cest“. Spotřebitel je tak předmětnou reklamou, v níž jsou tyto léčivé účinky přípravku naznačeny, uveden v omyl, neboť přípravek je doplňkem stravy a nikoliv léčivem. Podle ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy nesmí reklama na potraviny na preventivní či léčivé účinky ani odkazovat, bez ohledu na to, zda je obsah reklamního sdělení pravdivý či nikoliv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované ustanovení je dostatečně jednoznačné a zřetelně a jasně konkretizuje, čím reklama na potraviny nesmí potenciální spotřebitele uvádět v omyl. Argumentace účastníka řízení, že přípravek URINAL má konkrétní účinky (léčivé účinky extraktu z brusinek), proto nemůže obstát. Možnost dvojího výkladu citovaného ustanovení s ohledem na konkrétní určení skutkové podstaty klamání, tedy uvádění v omyl, nepřichází tudíž v úvahu. Gramatický, jakož i logický, výklad slovního spojení „nesmí uvádět v omyl“, konkretizovaného demonstrativním výčtem skutkových podstat, které zákonodárce k ochraně spotřebitele zakázal, nedává prostor k jeho alternativnímu výkladu ve smyslu posuzování pravdivosti v reklamě uvedených informací. Proto není rovněž na místě poukaz městského soudu na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 487/2000, neboť tento dopadá pouze na případy „neurčitosti“ ustanovení právního předpisu. V tomto nálezu Ústavní soud vyslovil, že negativní důsledky právní úpravy, ať už jde o absenci norem či jejich nesrozumitelnou formulaci, pokud jsou jimi ze strany státu

ukládány povinnosti, nemohou jít k tíži jednotlivce a nastane-li právní situace, že připadá v úvahu více možností chování jednotlivce, pak je nezbytné volbu jednotlivce pro některou z nich respektovat. Tento náález však v nyní projednávané věci nelze aplikovat, neboť se týká principu legitimního očekávání a výkladu neurčitěho práva v případech, kdy je právní norma nesrozumitelná nebo umožňuje dvojí výklad. Jak již ale bylo uvedeno, ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy neobsahuje nesrozumitelnou skutkovou podstatu jednání a smysl právní normy je zřetelný a jasný.

Nejvyšší správní soud si je vědom náročnosti, kterou zákon o regulaci reklamy v oblasti ochrany spotřebitele klade na zadavatele reklamy na doplňky stravy, ovšem za daných zákonem stanovených pravidel je nezbytné zdůraznit ochranu spotřebitele jako subjektu, jemuž jsou mnohá reklamní sdělení adresována především za účelem zvýšení prodeje výrobku, a nikoliv za účelem zlepšení zdravotního stavu či fyzické kondice adresátů. Proto nelze přijmout argumentaci účastníka řízení, že sdělované informace jsou pravdivé. Doplňek stravy je v souladu s platnou právní úpravou potravinou, a proto nelze akceptovat reklamní sdělení, které tuto potravinu způsobem prezentace a charakteristikou přiblíží léčivům, až dokonce vyvolá dojem, že v podstatě jedná o léčivo. Zadavatel reklamy je samozřejmě oprávněn uvádět pravdivé informace ohledně vlastností nabízeného doplňku stravy, avšak je zároveň především povinen spotřebitele zřetelně a jasně informovat o tom, že jde pouze o doplňek stravy a nikoliv o léčivo, které by v případě onemocnění močových cest mělo léčivý účinek. Tuto podmínku účastník řízení nesplnil, neboť spotřebitele dostatečně neinformoval, že o léčivo nejde. Sotva postřehnutelný a velmi krátce prezentovaný nápis v pravé dolní části obrazovky „doplňek stravy“ nelze považovat za daných okolností za dostačující. Vadná je jednak velmi krátká doba jeho zobrazení a jednak nedostatečnost tohoto sdělení, které ve vztahu ke způsobu prezentace výrobku nenese dostatek informací o tom, že se nejedná o léčivo, které má v případě onemocnění léčivý účinek, a že je tedy v takových případech nezbytné obrátit se na lékaře. Proto v případě, kdy předmětná reklama budí ohledně povahy doplňku stravy v tomto směru pochybnosti, je nutné upřednostnit ochranu zdraví spotřebitele.

Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že je správný výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy uvedený stěžovatelkou ve správním rozhodnutí, ale využil svého moderačního práva a upustil od uložené pokuty.

Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1 tohoto ustanovení, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoliv zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Moderační právo tak, jak je upraveno v citovaném ustanovení umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď uložený trest snížit nebo od něj upustit. Ve správním soudnictví je tento postup zcela výjimečný, neboť pravidlem je přezkum, který nedává soudu pravomoc, aby rozhodnutí sám měnil. Soud se zabývá návrhem na moderaci až poté, co žalobce neuspěl se svými žalobními námitkami na zrušení napadeného rozhodnutí, což plyne z povahy eventuálního petitu, který žalobce

v podané žalobě uplatní. Přezkoumává-li proto soud rozhodnutí o trestu za správní delikt, jež bylo napadeno ve všech svých závěrech, nejprve k žalobním námitkám zkoumá, zda se žalobce dopustil skutku, který je mu vytýkán, zda je tento skutek správním deliktem a zda jej správní orgán správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda správní orgán uložil trest odpovídající zákonu a zda při zvažování konkrétní výše trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a nepřekročil meze správního uvážení. Shledá-li soud nezákonnost, byť i v jediném právním závěru správního orgánu, napadené správní rozhodnutí zruší. Pokud však dospěje k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu, a rozhodne se pro moderaci uloženého trestu, musí při své úvaze zohlednit kritéria pro moderaci rozhodná, jimiž jsou zejména majetkové a osobní poměry pachatele správního deliktu, neboť je nutné předejít a zabránit možnosti vzniku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké sankce (srov. též nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, dostupný na www.nalus.cz). Přiměřenost či nepřiměřenost uložené správní sankce v podobě peněžité pokuty je pak nutno hodnotit ve vztahu k podmínkám, které jsou pro úvahu o výši pokuty primárně stanoveny zákonem a dále pak zejména zohledněním majetkových poměrů pachatele, i když zákon toto kritérium přímo nestanovil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 - 102, dostupný na www.nssoud.cz). Moderační právo upravené v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. má proto místo pouze tam, kde je postih za spáchaný správní delikt zjevně nepřiměřený, jak již konstatoval ve svém rozhodnutí Městský soud v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003 - 48, publikovaném pod č. 560/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 65, dostupný na www.nssoud.cz, v němž byl vysloven názor, že „o zjevně nepřiměřenou výši sankce (pro účely § 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“. Moderaci trestu pak musí soud patřičně odůvodnit ve smyslu uvedených rozhodných kritérií, tedy zdůvodnit nepřiměřenost trestu a uvést, ve vztahu k jakým kritériím byla výše sankce posuzována. V této souvislosti lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „moderuje-li soud trest za správní delikt, musí též řádně odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu“.

V dané věci však městský soud upustil od uložené pokuty a odůvodnil to pouze obecně platnými principy předvídatelnosti práva a legitimního očekávání, jakož i požadavkem na jasnost a zřetelnost právních norem, čemuž podle názoru městského soudu ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy nedostálo, neboť umožňuje různý výklad pojmu „uvádět v omyl“.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu dospěl městský soud k uvedeným závěrům na základě nesprávné právní úvahy, pokud za důvod pro moderaci trestu označil nejednoznačnost výkladu ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. I kdyby bylo předmětné ustanovení svým obsahem nejednoznačné, nelze nejasnost právní normy použít jako důvod pro moderaci trestu. Moderační právo je právní prostředek, který soud může na základě zhodnocení konkrétních osobních a majetkových poměrů pachatele použít ke zmírnění či upuštění od uložené sankce z důvodů její nepřiměřenosti. Za rozhodné v tomto smyslu lze považovat jediné a pouze zohlednění kritérií vztahujících se k osobě pachatele. Městský soud se však v důsledku chybné právní úvahy vůbec nezabýval

majetkovými poměry účastníka řízení, ani žádnými dalšími kritérii, ve vztahu k nimž by bylo možné posoudit přiměřenost uloženého trestu, a ani neuvedl, ve vztahu k jakým okolnostem či skutečnostem shledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou. Principy předvídatelnosti práva a ochrany oprávněné důvěry v právo, jakož i legitimního očekávání, které se ve formě základních zásad promítají i do správního práva, slouží k ochraně právní jistoty jako jednoho ze základních znaků právního státu. Právní principy se tak, na rozdíl od právních norem, vyznačují větší obecností a rozsahem působnosti, neboť tyto obecné principy tvoří základ právního řádu jako celku. Ochranu obecně uznávaným a ústavně nerozporným základním právním zásadám a principům právního státu soudy poskytují bez ohledu na to, zda jsou tyto zásady pozitivním právem vyjádřeny. Účastníkem řízení tvrzený dvojitý možný výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, který městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí o upuštění od správního trestu zmínil, aniž by ovšem tento dvojitý výklad jakkoliv blíže specifikoval a vyargumentoval nebo provedl výklad předmětného ustanovení, není proto relevantním důvodem pro upuštění od uložené sankce. V důsledku prvotní nesprávné úvahy, tedy zohledněním kritéria možného dvojího výkladu předmětného ustanovení, což není pro úvahu o moderaci trestu rozhodné, městský soud žádné relevantní důvody pro moderaci jinak vůbec neuvedl. Kritérium moderace spočívající v konstatování, že předmětné ustanovení zákona o regulaci reklamy umožňuje dvojitý výklad, a proto s ohledem na obecné právní principy soud upustil od uloženého trestu, je tedy pro posouzení nepřiměřenosti míry správního trestu irelevantní. Odůvodnění soudního rozhodnutí musí mít nejen rozsah přiměřený povaze projednávané věci, ale také odpovídající a přesvědčivý obsah, přičemž kvalita argumentace nemusí být přímo úměrná rozsahu odůvodnění. Postup, který v dané věci zvolil městský soud tak zbavil správní rozhodnutí o uložené sankci preventivních účinků pro futuro, neboť takové rozhodnutí ani nemá sílu odradit od nezákonného postupu jiné zadavatele či šířitele reklam. Navíc v napadeném rozsudku je zřejmá i vnitřní rozpornost, neboť městský soud jednoznačně označil výklad ustanovení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy učiněný stěžovatelkou za správný (tedy jednoznačný) a v závěru rozhodnutí právě nejednoznačností výkladu tohoto ustanovení odůvodnil moderaci trestu.

Nejvyšší správní soud shledal opodstatněnou i stížní námitku, v níž stěžovatelka poukázala na to, že jí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, ač měla ve věci úspěch a náhradu nákladů řízení při jednání uplatnila.

Městský soud sice k žalobě účastníka řízení žalobu zamítl, v důsledku čehož měla stěžovatelka ve věci úspěch, a na tom nemůže nic změnit ani to, že od uloženého trestu (pokuty) podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. bylo upuštěno, ale přitom s poukazem na ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznání náhrady nákladů odůvodnil tím, že stěžovatelce žádné náklady nevznikly a přitom zcela pominul její požadavek na náhradu nákladů, který uplatnila v souvislosti s právním zastoupením. V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu, např. usnesení ze dne 21. 9. 1999 sp. zn. I. ÚS 20/99 a nález ze dne 17. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 727/2000.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 103 odst. 1 písm. a) d) s. ř. s.) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s. O kasací stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu